

Sygn. akt II K 16/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Brzezinach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Ewa Wojciechowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Kurczewska

przy udziale prokuratora: Macieja Ołubka, Małgorzaty Misiak – Bieniaszczyk

po rozpoznaniu na rozprawie

w dniach: 18.04.2016r., 03.04.2017r., 29.05.2017r., 26.06.2017r.

sprawy: 1) ***M. B.***

s. A., L. z domu D.

ur. (...) w m. (...)

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 7 września 2015 r. w B., woj. (...) wielokrotnie uderzał S. B. pięściami po żebrach i Głowię, czym spowodował u niego obrażenia ciała w postaci krwiaka lewej jamy opłucnowej oraz złamanie siódmego żebra po stronie prawej, które to obrażenia stanowią chorobę realnie zagrażającą życiu

tj. o czyn z 156§1 pkt. 2 kk

II. w dniu 7 września 2015 r. w B., woj. (...) znieważył K. N. używając wobec niej słów powszechnie uznawanych za obelżywe

tj. o czyn z art. 216§1 kk

III. w dniu 7 września 2015 r. w B., woj. (...) popchnął K. N., która w wyniku popchnięcia uderzyła łokciem w ścianę powodując tym samym u pokrzywdzonej obrażenia ciała w postaci stłuczenia prawego łokcia z jego obrzękiem, otarcia naskórka, bólowym i okresowym ograniczeniem ruchomości w stawie, które to obrażenia stanowią naruszenie czynności narządów ciała na czas nie przekraczający 7 dni

tj. o czyn z art. 157§2 kk

2) ***D. K.***

s. C., A. z domu B.

ur. (...) w m. (...)

IV. w dniu 7 września 2015 r. w B., woj. (...) groził K. N. pozbawieniem życia przy czym groźba ta wzbudzała u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona

tj. o czyn z art. 190§1 kk

V.w dniu 7 września 2015 r. w B., woj. (...) znieważył K. N. używając wobec niej słów powszechnie uznawanych za obelżywe

tj. o czyn z art. 216§1 kk

1. M. B. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. I. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 156§1 pkt. 2 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 2 (dwa) lata pozbawienia wolności,
2. M. B. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. II. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 216§1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na 10 (dziesięć) złotych,
3. M. B. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. III. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 157§2 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
4. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk wymierza oskarżonemu za czyny z pkt. I i III karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,
5. D. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. IV. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 190§1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,
6. D. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. V. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 216§1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na 10 (dziesięć) złotych,
7. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz kancelarii adwokackiej adw. Jerzego Janiaka kwotę 504 (pięćset cztery) złotych tytułem nieopłaconych kosztów obrony udzielonej oskarżonemu M. B. z urzędu oraz kwotę 115,92 (sto piętnaście 92/100) złotych tytułem podatku od towarów i usług VAT,
8. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz kancelarii adwokackiej adw. Magdaleny Agnieszki Góreckiej kwotę 504 (pięćset cztery) złotych tytułem nieopłaconych kosztów obrony udzielonej oskarżonemu D. K. z urzędu oraz kwotę 115,92 (sto piętnaście 92/100) złotych tytułem podatku od towarów i usług VAT,
9. zwalnia oskarżonych M. B. i D. K. od ponoszenia kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

w części dotyczącej oskarżonego D. K.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 września 2015r. około godziny 17:00 pokrzywdzeni S. B. i K. N. przebywali w mieszkaniu S. B. mieszczącym się na parterze w B. przy ul. (...).

W pewnym momencie usłyszeli pukanie do drzwi i okna mieszkania. Początkowo nie reagowali na pukanie – S. B. leżał na łóżku a K. N. siedziała w fotelu, jednak, gdy pukanie nie ustawało, K. N. poszła otworzyć drzwi wejściowe mieszkania.

Po ich otwarciu do mieszkania weszło dwóch mężczyzn. K. N. знаła ich tylko z widzenia i z nazwiska – K. i B..

Oskarżony M. B. zapytał : „czy jest S.?” K. N. odpowiedziała : „nie ma go”. Oskarżony ponowił pytanie używając przy tym wulgarnych słów w stosunku do K. N., po czym pechnął drzwi wejściowe jednocześnie odpychając K. N. i wszedł razem z D. K. do mieszkania. W tym czasie S. B. wstał z łóżka i podszedł do mężczyzn a oskarżony M. B. zaczął bić go pięściami po żebrach i głowie przewracając pokrzywdzonego.

Podczas tego zajścia K. N. wybiegła z mieszkania na podwórko i zadzwoniła po policję. Następnie wróciła do mieszkania i powiedziała oskarżonym, że o zdarzeniu powiadomiła policję.

Oskarżony D. K. powiedział wówczas do M. B. cyt. : „choć bo ta k.... zawiadomiła suki”, po czym oskarżeni wyszli z mieszkania S. B..

Po chwili z mieszkania wyszła również K. N., aby sprawdzić czy przyjechał już patrol policyjny. Widząc K. N. oskarżony D. K., który był już w połowie drogi prowadzącej do posesji S. B. odwrócił się i powiedział do pokrzywdzonej cyt. : „kurwo przyjdziemy z kolegami i zabijemy cię”. K. N. udała się do mieszkania zamykając drzwi. Pokrzywdzona przestraszyła się, że wypowiedziana przez oskarżonego D. K. groźba zostanie spełniona. Całe zdarzenie miało dynamiczny przebieg, a w jego wyniku S. B. doznał obrażeń ciała, które stanowiły chorobę realnie zagrażającą jego życiu w rozumieniu przepisu art. 156 § 1 pkt 2 kk.

(dowód: protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie – k. 3 do 4, zeznania k. N. – k. 227, zeznania S. B. – k. 260v i k. 7v do 9v).

D. K. ma 24 lata. Jest kawalerem i nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu. Uzyskał wykształcenie zawodowe i zawód kucharza. Przed osadzeniem pracował dorywczo z wynagrodzeniem 1500 zł miesięcznie. Nie posiada żadnego majątku. Nigdy nie leczył się psychiatrycznie, odwykowo i neurologicznie. Oskarżony był karany.

(dowód: dane o karalności-k. 216 - 217, dane osobo-poznawcze-k. 149).

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 190 § 1 kk i art. 216 § 1 kk i odmówił składania wyjaśnień.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Okoliczności popełnienia zarzucanych oskarżonemu D. K. czynów nie budzą wątpliwości, a zostały ustalone m.in. w oparciu o dowód w postaci zeznań pokrzywdzonej K. N. i jej ówczesnego partnera S. B.. Dowody te są spójne i logiczne.

Pokrzywdzona nie знаła wcześniej osobiście oskarżonego i nie miała z nim styczności. Wiedziała jedynie z racji zamieszkiwania ze S. B., iż osoba, która przyszła do ich mieszkania w dniu 7 września 2015r. około godziny 17:00 to mężczyzna o nazwisku K.. Pokrzywdzona nie miała powodów, aby bezpodstawnie obciążać winą oskarżonego D. K.. Spontanicznie zeznając podała jakie słowa stanowiące słowa zniewagi wypowiedział oskarżony D. K.. Zapamiętała konkretne zwroty i słowa obraźliwe i znieważające jej osobę, które następnie przytoczyła.

K. N. nadto zeznała na temat groźby wypowiedzianej przez oskarżonego dotyczącej bezpośrednio jej osoby, kontekst sytuacyjny tej negatywnej wypowiedzi oraz tło zdarzenia, które upewniło ją w przekonaniu, iż groźba ta jest realna.

Nie ma podstaw, aby zeznaniom tego świadka odmówić waloru wiarygodności.

Zeznania K. N. korespondują z zeznaniami S. B., który mimo, iż nie był bezpośrednim świadkiem znieważania pokrzywdzonej i groźenia jej, gdyż w tym czasie znajdował się w mieszkaniu wraz z współoskarżonym w niniejszej sprawie M. B., to potwierdził i zacytował słowa zniewagi i groźby kierowanej do pokrzywdzonej zgodnie z jej wcześniejszymi depozycjami. Zeznania świadków – pokrzywdzonych jako rzetelne spójne i uzupełniające się z pozostałymi dowodami zasługiwały w pełni na uwzględnienie.

W świetle osobowego materiału dowodowego nie ma powodów, aby uznać, iż w dniu zdarzenia oskarżony D. K. nie znieważał K. N. w obecności M. B. słowem obraźliwym jak i groził jej zabiciem.

Pozostały materiał dowodowy w postaci odpisów wyroków, dokumentacji medycznej jest spójny i razem z pozostałym materiałem dowodowym tworzy logiczną całość.

W ocenie Sądu zgromadzone dowody pozwoliły na uznanie, iż D. K. swoim zachowaniem polegającym na tym, że w dniu 7 września 2015 r. w B., woj. (...) groził K. N. pozbawieniem życia przy czym groźba ta wzbudzała u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, wyczerpał dyspozycję art. 190§1 kk. Natomiast zachowaniem polegającym na tym, że w dniu 7 września 2015 r. w B., woj. (...) znieważył K. N. używając wobec niej słów powszechnie uznawanych za obelżywe wyczerpał dyspozycję art. 216§1 kk.

Przestępstwo zniewagi chroni godność człowieka (część wewnętrzną) przed takimi naruszeniami, "które według zdeterminowanych kulturowo i powszechnie przyjętych ocen stanowią wyraz pogardy dla człowieka niezależnie od odczuć samego pokrzywdzonego" (W. Kulesza, Zniesławienie i zniewaga).

Dobrem chronionym przez treść art. 216 kk jest cześć człowieka, a ściślej jego godność osobista rozumiana jako wewnętrzny aspekt przynależny czci (B. Kunicka-Michalska, [w:] B. Kunicka-Michalska, J. Wojciechowska, Przestępstwa przeciwko..., s. 308). Godnością człowieka jest subiektywne przekonanie o własnej wartości, subiektywne poczucie własnej wartości, przynależne każdemu człowiekowi i wynikające z faktu bycia człowiekiem (W. Kulesza, Zniesławienie i zniewaga..., s. 164). Artykuł 216 kk stoi na straży gwarantowanego treścią art. 47 Konstytucji RP prawa do czci i dobrego imienia (J. Sobczak , Godność człowieka, [w:] T. Maksymiuk , J. Skrzypczak (red.), Polityka zdrowotna a akcesja Rzeczypospolitej do Unii Europejskiej, Poznań 2006r.

W niniejszej sprawie znieważające zachowanie oskarżonego przybrało formę słowną. D. K. posłużył się wulgaryzmem, które skierował do pokrzywdzonej i to w obecności innej osoby. Także groźba pozbawienia życia K. N. została przez oskarżonego wypowiedziana słownie i wyrażone zachowaniem w postaci wtargnięcia na posesję pokrzywdzonych i do ich mieszkania. Z punktu widzenia K. N., w subiektywnym jej odczuciu, biorąc pod uwagę, iż w tym czasie jej konkubent został dotkliwie pobity, groźba wywoływała w niej przekonanie, że jest poważna oraz, że może zostać realnie spełniona.

Czyn oskarżonego z art. 190 § 1 kk godził w dobro prawnie chronione jakim była wolność każdego człowieka do życia bez obaw o własne życie lub zdrowie, w wolności od strachu przed popełnieniem przestępstwa na szkodę zagrożonego lub jego najbliższych.

Wina umyślna oskarżonego w świetle okoliczności sprawy nie nasuwa wątpliwości. D. K. w chwili czynu był dorosły, zdrowy i w pełni poczytalny. W toku postępowania nie zostały ujawnione żadne okoliczności wyłączające winę lub bezprawność popełnionych czynów. Znajdował się on w takiej sytuacji motywacyjnej, że nic nie ograniczało i nie wyłączało możliwości zachowania się zgodnego z obowiązującym prawem.

Stopień społecznej szkodliwości czynów sprawcy był znaczny. Oskarżony godził w dobro jakim jest cześć człowieka i jego dobre imię i wolność od obaw o własne życie i zdrowie. Wypowiedzi te docierały do wiadomości innych osób obecnych w chwili zdarzenia. Wypowiedzi oskarżonego wprost wskazują na jego negatywny stosunek do pokrzywdzonej. Na negatywną ocenę zasługiwało chociażby zachowanie sprawcy, który swoim działaniem, bez żadnych sprecyzowanych motywów i powodów popełnił przestępstwa na szkodę K. N.. Ponadto, oskarżony był już uprzednio karany za czyny przeciwko życiu i zdrowiu, jak i za czyn z art. 190 § 1 kk i skazany na kary pozbawienia wolności.

Postępowanie D. K. charakteryzowała gwałtowność reakcji, butność, brak refleksji nad dotychczasowym zachowaniem.

Wymierzona za czyn z art. 190 § 1 kk kara 3 miesięcy pozbawienia wolności została dostosowana do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i, zdaniem Sądu, spełni swoje cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, oddziaływania prewencyjnego i wychowawczego na oskarżonego. Pozwoli zwłaszcza uzmysłowić nieopłacalność tego typu przestępnych zachowań i konsekwencji prawnych, jakie ze sobą niosą. Oskarżony był uprzednio karany za przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu jak i za groźby karalne. Pomimo tego po raz kolejny popełnił przestępstwo podobne. Wynika z tego jednoznacznie, iż wcześniej wymierzone kary nie

odniosły pożądanego rezultatu i nie były na tyle dotkliwe, by doprowadzić do zaprzestania podobnych zachowań w przyszłości, a oskarżony nie potrafił przeprowadzić krytycznych refleksji nad swoim zachowaniem. Wymierzenie oskarżonemu w tej sytuacji kary łagodniejszego rodzaju utwierdziłoby go w przekonaniu, iż nie respektowanie prawa nie jest na tyle ciężkim przestępstwem, aby mogło go spotkać dotkliwe i odczuwalne skutki. Zdaniem Sądu, pobyt w zakładzie karnym uzmysłowi oskarżonemu nieopłacalność przestępczych zachowań, a tym samym pozwoli uniknąć w przyszłości podobnych zdarzeń.

Wymierzona za czyn z art. 216 § 1 kk kara grzywny 50 stawek dziennych po 10 zł stawka również została dostosowana do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i, zdaniem Sądu, spełni swoje cele w zakresie oddziaływania prewencyjnego i wychowawczego na oskarżonego. Orzeczenie kary grzywny, która niesie ze sobą dolegliwość finansową, ma na celu uświadomienie sprawcy stopnia naganności popełnionego czynu oraz fakt obowiązywania określonych reguł. Wymiar kary grzywny został dostosowany do możliwości zarobkowych oskarżonego.

O kosztach obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu orzeczono na podstawie art. 626 § 1 kpk i §17 ust.2 pkt 3 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. (Dz.U. z 2016r. poz. 1714).

Sąd zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych uznając, iż ich uiszczenie biorąc pod uwagę obecną sytuację skazanego i jego pobyt w jednostce penitencjarnej, byłby zbyt uciążliwe finansowo.